

vam je mož zbolel, da ni dolgo tega, da vam je levičnik postal. To je sicer huda oblika nemškutarske bolezni, samo da pri tej obliki ni toliko copernija kriva, kolikor lastna volja; pri tej stopinji se ne more reči, da revež sam ne vé, kaj dela, kakor pri drugih, temveč se dobro zaveda, kako ritniski od slovenščine hodi, in kako z levico španovijo pelje. Pri nekterih res copernija teh štirih bab to dela, ker ljudje sami niso tega čisto nič krivi, kakor je bilo na priliko njega dni pod Ljubeljem. Tam bolezen tudi zdaj počasi kar sama po sebi pojenjuje, zaradi tega sem se tudi strašno čudil nekemu slovenskemu pisatelju „Servantes mlajši“ imenovanemu, ki je vse Podlublčane s Cimbri v neki knjižici podajal, pa mož ni vedel, da so bili reveži nehoté zacoprani, kar se bo zdaj počasi samo po sebi popolnoma izgubilo.

Pa kako je ta stvar — vpraša ves strmèč Telebanov Urban, ki ni na Trebelèvem nikdar kaj tacega čul — z gnojnico in z blatom, kar vam te nesnage v mesta te štiri sipljejo? Morate že imeti strašne kupe te gnjusobe, ako nič ne pometate. Ali imate kaj pometaćev in metel za to? — Da, da, odgovori Nikodem, imamo nekaj tacih mož, med kterimi nekteri vsak dan čvrsteje to sodrgo iz naših mest izpravljajo; ali nekterim so metle padle z rok, s kterimi so včasih krepko pometali. V Ljubljani imamo staro ali izvrstno metlo, ki še vsako sredo precej dobro udriha, v Mariboru novo, ki vsak četrtek pometa — tudi ne preslabo, — pa kaj nam vse to pomaga — globoko vzdihne Nikodem — kajti z vsem tem mi nismo temu strašnemu sipanju in širenju bolezni kos; to bi morali dobiti metlo za vsak dan; še to bi komaj zadostilo; najbolje bi bilo, da bi sleherni dan v jutro in zvečer pometali, pa to žalibog za zdaj še ni mogoče, da bi le vsak dan enkrat véliko cesto osnažili, pa bi nekaj veljalo. — To vam pravim, zbrani možje — reče Nikodem s povzdignenim glasom — če se ne bodo ljubljanski možje zdramili in nam vsakdanje metle ne omislili, ali pa če te nekako zaspane može naši štajarski bolj podvzetni bratje v Mariboru ne prekosé, kmalu bomo vsi skupaj do vrata v sovražni gnojnici stali!

Polnoči je ravno tolklo na turnu sv. Petra, ko je Boštjan zadnje besede izustil; možje so se prekrizali, lasje so se jim ježili, nobene besede niso bili v stanu ziniti; sapa jim je zastajala; tiho so se vsi na svoja prenočivališča podali, samo Urban se je lepo za poduk zahvalil in je rekel, predno je skozi vrata izginil: Jaz bom precej na Trebelevem mežnarja nagovoril, da nam bo drugič litanije tako-le molil: Bog nas obvaruj vojske, kuge, lakote, dragine in — nemškutarije!

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Gorice — piše „Domovina“ od 15. dne t. m.: „Danes popoldne pojdejo Njih eksc. nadškof na Dunaj v zbornico gosposko. — V Belun so šli iz Vidma vojaki; nastal je ondi upor zoper kraljeve gosposke in duhovščino. Fajmoštra, 50letnega moža, so ubili na altarji; mnogo drugih duhovnov je ranjenih. — Tù (v Vidmu) pazi policija ostro na red in varnost; tudi v Cividadu je policija na nogah; bati se je vstaje ali rogoviljenja.“

Iz Sevnice na Štajarskem. — V nedeljo 24. dne t. m. bode v čitalnici naše beseda, potem tombola in ples. Naj se čast. članovi mnogobrojno udeležijo te veselice. Odbor čitalničin.

Iz slovenskega Štajarja. — Pri nas se od neke strani na oder spravlja zahvalnica ali priznalnica knezu in vladiki labodskemu. Zakaj? Ne vemo. Naš vladika

je priličen in blag pastir v obče; al v deželnem zboru, žalibog! nismo ga videli med našo stranko; nikoli ni govoril na korist narodnosti naši. Slomšek so veleli: v katerem jeziku se dopisuje kn. vl. pisarnici, v istem se odpisuje; sedanji vladika pa zahteva: uredni jezik je nemški; če pa ga kdo ne zna, latinski; slovenska vloga ni bila niti rešena, nego prošniku odposlana z ravno navedeno opazko. Za Slomšeka, celó v sekovski vladikovini bilo je dopuščeno bogoslovski vprašanja izdelavati po slovenski, sedaj pa je rečeno: v kakoršnem jeziku je postavljeno vprašanje, v takošnem se ima rešiti; ker pa se pitanja davljejo samo v nemškem in latinskem jeziku, tedaj.... Za Slomšeka se je več predmetov v bogoslovskem semenišču tolmačilo v slovenščini; sedaj pa je dopuščeno edinemu g. dr. Vogrinu rabiti v poduku slovensko besedo. Za Slomšeka je prepovedal duhovni oče bogoslovcem v slovenskem jeziku; sedaj pa se to godi v nemškem. Za sedanjega vladništva je prepovedano v matice pisati rodna in krajna imena slovenska v našem pravopisu, čeravno nam ga je vlada Njih Veličanstva potrdila 1850. leta. Za sedanjega vladništva je celó priobčena bila okrožnica gg. dekanom za stran duhovnih dopisnikov v „Slovenca“, kteri je šibal naši narodnosti krivične ukaze, da je naj neutegoma naznaniti blagovolé redniku. Slovenci si pomnijo take neugodne prikazni. Zato pač ne vemo, kako bi mogli podpisati kake zahvalnice. Kakor hitro pa doživimo popolno ravnopravnost naši reči, potem pa tudi mi radostni podpišemo priznalnico in glasno hočemo klicati: alleluja!

Iz Borovnice 14. nov. R. — Na stotine, a kaj pravim, na tisoče divjih rac, večidel velikih (*Anas Bochas, L.*) in malih regelc (*Anas Crecca, L.*) je večeraj preletavalo v podnebji tukajšnje doline, kmalu v mnogobrojnih tropah, kmalu v dolgih vrstah se sukaje z namenom potegniti jo čez hribe, brž kot ne, na cerkniško jezero ali še dalje v južne kraje. Al gosta megla, ki je globoko objemala hribe, je motila revice, da niso vedele ne kod ne kam. Profesor Rossmässler je — ako se še dobro spominjam — enkrat pisal v svojem podučnem časniku „Aus der Heimat“, da dohod mnogo divjih rac v južne kraje je znamenje hude zime v severnih deželah, vsled tega pozne in hladne spomladi, ker severno ozračje mnogo gorkote potem na-se poteguje, da raztopi nakupičeni led in sneg. Bomo videli, ako bomo živeli. — Naj še povem, da smo danes prav lepega gada (*Vipera ammodytes, D.*) vjeli, kteremu se še ni poljubilo, zariti se v svoje zimsko stanišče. Arsejca ali martinček (*Lacerta agilis, L.*) tudi še šviga okoli v toplih dneh. Poljski muren (*Gryllus campestris, L.*) pride sè solncem vred vsaki dan pred svojo luknjico, ogrevat se v gorkih žarkih. Tudi druge žuželke še niso šle vse k zimskemu počitku. Gonači (*Aphodien*) mali in veliki rijejo še vedno po živalskem blatu zavživaje smrdljivo tvarino njegovo. Pred tednom smo gledali celó še metulja rumenčka (*Colias Rhamni*), ki je zibaje se po zraku obiskaval še cveteče cvetlice: rigelce ali male marjetice (*Bellis perennis, L.*), hudičev griz (*Scabiosa succisa*); jesenski svišč (*Gentiana Pneumonanthe, L.*); enoperka (*Parnassia palustris, L.*); mrtve koprive (*Lamium maculatum, L.*); kurje črevce (*Stellaria media, Sm.*) itd. — Iz tega se kaže, da jesen se še neče umakniti mrzli dolgočasni zimi in prepustiti ji gospodarstvo.

Iz Ljubljane. Na podlagi milostljivega cesarskega sklepa od 31. dec. 1864. leta, kterega je deželni kranjski zbor omenjeno leto izprosil, je c. k. denarstveno ministerstvo dovolilo, da se na zemljiščinih davkih z izrednimi prikladami vred za 1866. l. od-

piše 126.124 gld. 20 $\frac{1}{2}$ kr. in v zaostalih dolgovih prejšnjih let 687 gld. 19 $\frac{1}{2}$ kr.

— (*Iz kupčijske in obrtnijske zbornice.*) V seji 8. novembra, ktere se je udeležilo 13 odbornikov, je predsednik V. C. Zupan predstavil c. k. vlad. svetovalca g. kneza Lotarja Metternich-a kot cesarskega komisarja namesti viteza Bosicija, ki je v začasni pokoj šel. Obljubil je novi komisar za povzdigo trgovstva in obrtnije po svoji moči skrbeti. Na to poroča tajnik-namestnik o rečeh, ktere so zbornici došle, od kterih navajamo sledeče: Ukaza c. kr. ministerstva, da pri tistih fužinah, kjer se je doslej rabil žirzelj za mero ogla, se sme tudi še dalje rabiti, in potrjenje stroškovnika zbornice za leto 1868. Na to naznanja predsednik, da je končano trasovanje ljubljansko-belaške železnice, in omenja, da svet ne bo delal veliko težav pri izdelovanju ceste. Povdarja važnost te železnice za našo domovino in vse cesarstvo omenja hvaležno tudi naposled delovanja za to neutrudljivega dr. Tomana. Potem spominja zbornico na stoletnico kmetijske družbe in sklepa s tem, naj gosp. F. Trpincu, kteri je mnogo let družbi na čelu, pa se tudi enako trudi za razvoj obrtnije in trgovstva v naši domovini, tudi izreče zbornica svoje čislanje. Predlog je bil enoglasno sprejet in predsedništvo naprošeno, to sporočiti velečislaneu in za blagor naše domovine vnetemu predsedniku kmetijske družbe. — Potem naznanja tajnik-namestnik tiste gospode odbornike in namestnike, kteri izstopijo konec tega leta iz zbornice, in enoglasno se volijo potem poverjeniki, ki se vladi priporočajo, da jih postavi v volilno komisijo. — Na to se sklene, c. kr. ministerstvu podati prošnjo, da potrdi premenjena paragrafa 2. in 5. volilne postave, da zadobé volilno pravico vsi, ki za leto in dan plačujejo pridobnine 2 gold. Ko je predsednik na vprašanje odbornika Schwentnerja, ali bota odbornika Resman in Tönies kaj poročala v pariški razstavi, odgovoril, da se bo to zgodilo, poprime podpredsednik g. Horak besedo ter vpraša predsednika: ali mu je došlo kako poročilo od c. kr. vlade zarad obrtnijskih šol, in ali mu je znano, kaj je naredil za to že pred 2 letoma sestavljeni odbor? Predsednik odgovori, da mu ni do zdaj še nič došlo, obljubi pa v tej zadevi do prihodnje seje kaj izvedeti in potem poročati o vprašanji.

— Kakor slišimo, bode še pred novim letom spet v Ljubljani izhajal nemški „Triglav“ in sicer vsako saboto v veliki obliki. Lastnik, izdatelj in vrednik mu bode mnogocenjeni gosp. Peter Grazeli, pravnik in hišni posestnik. Že samo to ime pričuje, da v sedanjih okoliščinah ni nobena narodna stranka protivnica več nemškemu časniku, marveč da vsakdo čedalje očitnejše vidi živo potrebo tudi tacega organa, kteri se v nemškem jeziku — nasproti legiji slovanstvu protivnih nemških časnikov — bojuje za svetinje domače in kaže, kaj je pravo, kaj pa je laž, s ktero motijo sovražni nemški časniki naše poštene rojake vzlasti po mestih. „Triglav“ ne bode tedaj toliko obdelaval polja vélike politike kakor le bolj domače zadeve slovenske zemlje, in — to še je posebno glavni namen njegov — da bode razjasnoval in odbijal napade protivne in da po takem bode nemška šiba nemškutarski srboritosti.

— Od sabote in potem skozi 10 dni bode nam dobroznani malar gosp. Pernhart na ogled postavil v reduiti krasni panorami: eno, ki nam kaže, kar se sveta vidi z velikanskega našega Triglava, in drugo, kar se ga vidi z Šmarne gore. Prepričani smo, da vsak domoljub bode šel gledat to najnovejše, zelo hvaljeno delo Pernhartovo.

— (*Še enkrat dr. Klun in kočevarska zaupnica.*) Gosp. dr. Klun je gosp. dr. J. Bleiweisu poslal odprto pismo pod naslovom „An meine Herren Wähler“, v kterem si prizadeva opravičiti svoje vedenje v državnem zboru o ustavnih vprašanjih, ter je želel, da bi to pismo razglasile „Novice.“ Al ko smo včeraj vzeli „Laib. Zeitg.“ v roke, našli smo isto pismo že natisnjeno v 265. listu. Po takem ni ga treba „Novicam“ natisniti, in to tem menj, ker vsi volilci njegovi razumejo nemški; „Novicam“ ne ostaja tedaj drugzega kot to, da rekó, kar zahteva poštenje od „Novic.“ — Pred vsem moramo povdariti svoje grenko stališče, ki ga imamo ves čas državnega zbora — in zakaj? — to vejo poslanci naši in slovenski svet. Da so g. dr. Kluna „Novice“ sploh pri miru pustile in celó malo omenile o oni seji, ko je govoril za odborov predlog, da „se šola loči od cerkve“, *) to véjo naši bralci vsi. Novični sestavek v poslednjem listu bil je le odgovor, provociran po pismu dr. Klunovem, ki ga je naši deželi prinesla „Laib. Zeitg.“ Zato je Novičnemu odgovoru na čelu stal napis „Dr. Klun in kočevarska zaupnica.“ Ono pismo s tremi točkami: „a) dass die Macht des Clerus über Schule u. bürgl. Verh. für immer gebrochen“ itd. in da se ne misli, da „ganz Krain schwärme für das b) Concordat und c) für Moskau“ je izbudilo — to moramo gosp. doktorju v oči povedati — hudo nevoljo pri veliki večini njegovih volilcev, in ta nevolja bila je genesis Novičnega sestavka. Kadar pride gosp. dr. Klun v Ljubljano, se bode že sam prepričal te resnice. „Novice“ so se samo tega pisma držale in njegove glavne točke pretresle.

Kar tedaj to zadeva, s čemur dr. Klun v svojem odprtem pismu zagovarja glasovanje svoje o ustavnih vprašanjih, o tem niso „Novice“, kterim dr. Klun odgovarja, celó nič omenile; tedaj puščamo tudi zdaj to v našem listu že dosti premetano reč na stran, pa tudi to bilo bi „post festum“, ako bi v pravila „strankine discipline“ se spuščali zdaj, ko se je g. dr. Klun, kakor so časniki povedali, celó presedel od svojih tovaršev.

Ena glavna točka „Novičnega“ sestavka bila je ta, da so rekle, da dr. Klun krivico dela naši duhovščini, ako tudi nji pripisuje tiste napake o ljudskih šolah, ktere je grajal v svojem govoru. — Na to odgovarja zdaj v svojem pismu „an die Wähler“, da je v državnem zboru govoril za to, da vodstvo ljudskih šol ne ostane samo duhovščini pripuščeno, in da o kranjski deželi ni drugzega omenil kot to, da na 1890 prebivalcev se šteje le ena šola. Žalibog! da se ni te lepe prilike poslužil in hvale dal, komur hvala gré o naših ljudskih šolah — to je duhovščini naši. Lepo bi bilo, ko bi bil korus-u nemških liberalcev, ki dan danes tako besno vdrihajo po duhovščini, zagrmel: „Quosque tandem!“ Namesti tega je pa svojemu Kočevarju pisal: „Insbesondere werde ich mitarbeiten an dem mannhaften Streben, dass die Macht des Clerus“ itd. itd.

Dve drugi glavni točki, ki ste izrečene v pismu do Kočevarja Michitscha se glasite konkordat in Moskova. A zdaj spet v pismu „an meine Wähler“ z neko posebno zagrizenostjo povdarja to, da se je, ko je v mnozih časnikih bral, da se je ruska himna pela v Ljubljani in so se še uganjale druge nerodnosti, ustmeno in pismeno obrnil do „voditeljev“ slovenske stranke in jim željo razodel, naj „Novice“ svoje obžalovanje in svarjenje izrekó o teh nezgodah, da se ne bo reklo, da pritrjuje kdor molči, in daje dr. Bleiweisu 28. avgusta pisal, da bo očitno vsekali po teh demonstracijah. „Zdaj

*) Obširno kritiko o tem govoru naj gosp. dr. Klun bere v 22. listu vrlega „Šolsk. Tovarša.“ Vred.

to storim in v svesti sem si, da ravnam v smislu svojih rojakov.“ — Na ta „sek“ odgovorimo gosp. doktorju le to: Kdor iz „Presse“ (stare in mlade), „Triest“, „Tagesbl.“, *) „Tagespošte“ in enake baže listov si nabira material za svoje „Brandmarkung-e“ — moti sam sebe in ogromna večina naših rojakov ga miluje. Ruska pesem se je pela v onem času kaka dvakrat, ko so omenjeni dopisuni črnili Ljubljano, da „brez revolverjev“ itd. ni varno hoditi po mestu itd. „Novice“ niso hotle iz komarja delati slona in neprevdarjenosti nekterih mladenčev podtikati zlodjevih namenov; tudi jim je dobro znan po celem svetu veljavni francozki pregovor: „Qui s' excuse, s' accuse“, kajti „Novice“ morejo odpreti vse liste 25letnih tečajev svojih v pričo, da jim o lojalnosti svoji nobenega zagovornika ni treba. Vendar tudi niso molčale „Novice“, ampak obžalovale so take pripetke, ki so nasprotnikom narodnim prav voda na njih umazani mlin (glej „Novice“ od 31. julija str. 258), pa so tudi natisnile svarilo dr. Costovo. Da! celó iz „Reforme“ so povzele svarilo (glej „Novice“ od 14. avg. str. 276). Vsa precartana „očetovska skrb“ dr. Klunova je tedaj 28. avgusta bila čisto nepotrebna, in prav to sta mu tudi gosp. dr. Bleiweis in gosp. Svetec pisala. Al „moskovizem“ je — kakor se kaže — monomonia dr. Klunova, kajti o odgovoru, ki ga je časniku „Vaterland-u“ dal v 43. listu svojega „Volkswirtha“, tudi poštene in lojalne možake, ki za tem časnikom stojijo, psuje z „Römlinge“ in „Moskowiter“! Taka polemika se nam studi, — za to naj je za zdaj konec besedi! Ako bo treba, govorimo več in bolj razumevno.

— (Glejte, taki so!) V 76. listu je nemški graški časnik „Tagesblatt“ „iz Kranjskega“ pisal to-le: „Pod očmi ljubljanskega župana in z njegovim odobrenjem in potrjenjem se povsod poje ruska narodna himna, se pije na propad Avstrije, se z besedo in djansko črtijo taki, ki ž njimi ne divjajo, in bojni glas je: „na tla z nemškimi psi!“ To je vendar župan, kakor mora biti!“ — Gosp. dr. Costa je tožil ta časnik, ki ga ni bilo sram take grde laži o njem pisati. 13. dne t. m. je imela v Gradcu sodniška obravnavna biti. Ker pa je pred tožnim dnevom vredništvo „Tagesbl.“ preklicalo svoje psovanje in je svoje obžalovanje očitno izreklo, da ga je dopisnik njegov ljubljanski osleparil, je gosp. župan velikodušno odstopil od svoje tožbe. — Take dogodbe se same sodijo. Ni jim treba drugega komentara, kakor reči jim: Sram Vas bodi!

— (Vabilo k dobrodušni besedi v čitalnici ljubljanski 24. novembra t. l.) Program: 1. „Pod oknom.“ Čveterospev od F. Škroupa. 2. „Ko zaspal bom v smrti.“ Samospev za glasovir od A. Försterja. 3. Melodije iz opere „Faust“ od Gounoda, za violončel in glasovir zložil H. Röver. 4. „Z Bogom!“ Samospev za glasovir od Fr. Grbeca. 5. „Jadransko morje.“ Veliki zbor možki od Winterja. Potem: „Repatnica.“ Šaloigra v enem djanji; poslovenil Novomeščan. Po besedi: mal plés. — Čisti dohodki te veselice so namenjeni za nakupovanje blagá, iz katerega milosrčne gospé in gospodičine delajo zimsko obleko za ubogo šolsko mladino. V ta namen je vstopnina za vsako osebo stavljena na 30 soldov, pa hvaležno se sprejme vsak veči dar. Častiti udje čitalnice smejo ta večer seboj pripeljati tudi svoje prijatle ali znance, ki niso udje čitalnice. — Začetek ob 7. uri zvečer.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Dr. Tomanov govor v zbornici poslancev

13. dne t. m.

Zdaj stoji pred nami vprašanje: kako se z Ogrri poravnati? Mi zastopniki kraljestev in dežel, ki so tastran Litave, se lotujemo velike, težke in prečudne naloge, narediti postave, po katerih bi se imele zadeve med deželami ta- in unstran Litave mirno poravnati, in glej — pred nami stoji že izgotovljeno in dokončano delo, delo ogerskih sedeminšestdesetakov, katero je naš presvitli cesar, kakor ogerski kralj, že s prisego potrdil. Ta naša naloga in ta naš stan je zdaj prečuden in skoraj neizrekljiv. On tirja od nas, da sami sebe popolnoma žrtujemo; on tirja, da zatajimo svoje prepričanje, da damo slovo svojim vtrjenim političkim mislim, da se odpovemo pravici ravnati po svojem mnenji, ako želimo, da se dožene poravnava z Ogrri.

V takem stanu jemljemo danas v roke prvo vprašanje ogerske poravnave, — vprašanje o delegacijah, ktere so po mojih mislih poslednji del ustavne premembe in bi ravno to morale biti tudi gledé na ogerske poravnave; ker ravno delegacije vežejo še to skupaj, kar se je razdružilo; one so edino vezalo dveh razdruženih delov našega cesarstva.

V adresni debati sem povedal, kaj da mislim o predelavi ustave, ktere najpoglavitniši del je po mojih mislih osredni zástop vseh kraljestev iz dežel ta- in unstran Litave; povedal sem, kaj da je moja misel o poravnanju z Ogorskimi samo ob sebi in gledé na zastope za to opravilo prav za prav opravičene. Tedaj zavračaje na to, kar sem oni čas govoril, opuščam danes vse daljne negacije ter kar prestopam h delegacijam, da jih pretehtam, — da pretehtam predlog dotičnega odseka, pa tudi vladni predlog, ki zadeva delegacije.

Ne da bi se mi zdelo, da je treba, temuč le zato, ker sem nektare ugovore slišal, memogredé opomnim, da to, da se je dal vladni predlog odseku v pretres, ni moglo nikakoršnega drugega namena imeti, kakor ta, da odsek ta predlog presodi, zboru o njem poroča, ter mu predloge stori. Iz tega po takem, ker je v pre-narejeni ustavi §. 11. črki o) naredba storjena, da ima državni zbor pravico staviti opravični red za delegacije, se more sklepati, da se nikomur ne sme kratiti pravica, da o delegacijah popolnoma svobodno svojo misel izreče in se prost po svoji misli ravná; to pa meni tem ménj, ker sem zoper to naredbo glasoval, ktera vrh tega tudi še ni sankcije (cesarjevega potrjenja) dosegla.

Omenjeni odsek za prevdarek ustave je več storil, kakor je bila po vladnem predlogu njegova naloga. On je najpoprej ustanovil, ktere zadeve so skupne obeh delov cesarstva, in to se je moralo zato najpred zgoditi, ker mora obseg splošnih zadev na tanko in razločno zaznamnjan biti, predno se more o delegacijah kaj govoriti.

Kar se tiče obsega in obstoja skupnih zadev, jih ne mislim presojevati. Jez se le poprimem te gotove resnice, da zadeve, ki so v odsekovem poročilu za skupne spoznane, so take, da po oktoberski diplomu in februarški ustavi pred širji državni zbor spadajo.

V ti neovrgljivi resnici tiči poglavitna reč in tudi kazalo, kako naj se prihodnjič skupne zadeve obravnavajo, in kdo naj delegacije voli.

Če hočemo pričujoče ustavno vprašanje prav rešiti, se mi zdi, da je treba najpred na dvojno vprašanje odgovor dati. Prvič: kateri zbor je dozdej imel pravico postave dajati o splošnih (skupnih)

*) Vedenje tacih časnikov kaže današnji list.